

Beddua 4

– Mücella Pakdemir · 18 Temmuz 2017

Arkadaşları her ne kadar konuyu aralarında konuşmasalar da bu iki gencin aşklarında bir problem yaşadıklarının farkındaydılar. “Tabii ki, biz karşı kaldırımda bekleriz. Siz görüşün bu arada.” dedi Feriha. Yeliz’le birlikte yolun karşısına geçtiler.

Mehmet, cebinden sapı kısaltılmış kırmızı bir gül çıkartarak uzattı genç kıza. “Beni affedebilecek misin aşkım? Annem hastalandı; onunla ilgilenmek zorunda kaldım. Seni de üzdüğümü biliyorum ama...”

“Bu bir mazeret olamaz Mehmet. Telefon diye bir şey var. Bir alo diyebilirdin. Şimdi gerçek sebebi duymak istiyorum senden. Lafı hiç evirip çevirme.”

“Demin telefon açtım ama bakmadın.”

Çenesini ileriye uzatıp boynunu dikleştirmişti Gamze. Alttan almaya hiç niyeti yok gibiydi. “İşim vardı. Arayanın sen olduğunu bile bilmiyordum. Hem ben aradan geçen on beş günden bahsediyorum. Evlenme kararı vermiştik ve sen beni babamlardan istetmeye geleceğin günü bildirecektin. Hemen her gün görüşürken aniden ara vermeni neyle izah edeceksin? Çok merak ediyorum doğrusu. Kalbimi nasıl kırdığının farkında değilsin herhâlde.”

Elinde kalakalan gülü tekrar cebine soktu Mehmet. Ne cevap verecekti şimdi? Alnında biriken terleri elinin tersiyle silerken sıkıntılı bir şekilde sözüne devam etti: “Yerden göğe kadar haklısın sevgilim. Ama...”

“Bana sevgilim deme! Önce neden böyle yaptığını açıkla.”

Gamze sert bir tonla lafını ağzına tıkamıştı Mehmet’in. Delikanlı, bu saniyeden sonra gerçeği sevdiği kıza olduğu gibi anlatması gerektiğine karar vererek, “Tamam, anlatacağım; önce bir yere oturalım, sonra da sakın sakın konuşalım ha; ne dersin?” dedi. Gamze “peki” manasında başını salladı ve ardından, karşı kaldırımda onların konuşmasının bitmesini bekleyen arkadaşlarına seslendi:

“Siz gidin kızlar. Sonra görüşürüz; iyi akşamlar!”

Yeliz ve Feriha “İyi akşamlar!” diyerek el salladı ve köşeyi dönerek gözden kayboldular.

Gittikleri pastane üç katlı, halk arasında tatlılarıyla meşhur olan, lüks bir yerdi. Hızlı adımlarla ikinci kata çıktılar. Masaya oturur oturmaz Gamze konuya girdi. Gözlerini kocaman açmış, sağ kolunu masaya dayayarak yumruk yaptığı elini çenesine koymuştu. “Evet, anlat bakalım; dinliyorum.”

Mehmet sandalyesini masaya iyice yanaştırıp her iki kolunu da masanın üzerine dayadı ve parmaklarını birbirine kenetledi. Bakışlarını Gamze’nin masmavi gözlerine sabitlemişti.

“Bak canım, o akşam senden ayrıldıktan sonra eve gider gitmez konuyu anneme açtım. Olumlu yaklaşmadı. Seni çok sevdiğim için ben de tavır koydum ve evi terk edip, dükkânda yatıp kalkmaya başladım. Yokluğumda fikrini değiştirmesini bekledim. Ama o tahmin edemeyeceğin kadar inatçıdır. Nuh dedi, peygamber demedi. Ben de, sana ne cevap vereceğimi bilemediğim için, arayamadım. Geçen gün hastalandı. Eve dönmek zorunda kaldım. Tekrar bu konuyu gündeme getirdim ama ‘Kesinlikle olmaz!’ diyor. Ben ne yapayım bu durumda, söyler misin bebeğim? Seni çok seviyorum ancak anneme de karşı gelemem ki... İki ateş arasında kaldım.”

Gamze'nin kafasındaki şalter, kendisini hiç de tatmin etmeyen, üstüne üstlük son derece sinirlendiren bu açıklama karşısında attı. Ne demekti "İki ateş arasında kaldım."? Bir erkeğin hayatında annenin ve sevdiği kadının yeri ayrı olmalıydı. Mehmet'e küçümseyen bir bakış atarken, çantasını sandalyenin arkasından alıp koluna takarak ayağa kalktı.

"Madem annene karşı gelemeyeceksin ve o da beni kesinlikle istemiyor, bu görüşmeye ne gerek vardı? Telefon açıp, bitti, diyebilirdin. Ben gönül eğlendirilecek bir kız değilim. Bir daha görüşmemize hiç gerek yok. Sen yoluna, ben yoluma! Oğuz'dan farkın yokmuş; yazıklar olsun sana. Sakın peşimden gelme; çok fena olur. Bitti; anlıyor musun; bitti."

Genç kızı sakinleştirip, ikna etmek için sandalyesinden kalkmaya çalışan delikanlı, bu sert sözler karşısında geri oturdu. Ağlayarak uzaklaşan sevgilisinin peşinden bakakaldı.

xxx

Oğuz, bir müddettir kendisinin selamına yarım yamalak karşılık veren, bakışlarını kaçırarak yanından her defasında bir bahane ile uzaklaşan Gamze'nin bu tutumunun sebebini merak ediyordu. Bir akşam iş çıkışı genç kızın peşinden giderek, yanına yaklaştı.

"Biraz konuşabilir miyiz Gamze? Bana karşı son günlerde çok soğuksun. Seni kıracak bir şey mi yaptım; söyler misin lütfen?"

Gamze yürümeyi bırakıp, arkadaşına döndü yüzünü. Gözlerini kısarak âdeta kükredi: "Hepiniz aynısınız. Kızlarla hoş vakit geçiriyor, sıra evlenmeye gelince yan çiziyorsunuz. Biz neyiz ha! Oyuncağınız mı?" Birden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştı. Oğuz şaşkınlık geçiriyordu. Genç kızın bu hâli yüreğine dokunmuştu. "Bak; annesinin seni istememesi yüzünden Mehmet'le ayrıldığınızı biliyorum ama bana haksızlık ediyorsun. Biz Serpil'le anlaşarak ayrıldık. O da biliyordu kendisine âşık olmadığımı. Bu durumda, evlenmek istemeyişimi anlayışla karşıladı. Baştan beri biliyordu yani; anlıyor musun?" Gözyaşlarını silerken, kıpkırmızı olmuş, üzgün gözlerle iş arkadaşına baktı Gamze. "Tamam, özür dilerim. Son günlerde çok yıprandım, hırslımı senden çıkardım. Sen de hak verirsin ki, az buz şey değil bu. Sinirlerim çok bozuk. Affedersin arkadaşım."

Oğuz şefkatle sarıldı genç kıza. "Hadi, üzülme artık. Gececek; göreceksin. Yakında adını bile hatırlamak istemeyeceksin. Kes ağlamayı bakayım. Hiç yakışmıyor; hadi ama."

Hiç konuşmadan yürüye yürüye, Gamzelerin oturduğu sokağa geldiler. Evin kapısında vedalaşıp ayrıldılar.

Takip eden günlerde akşam iş çıkışlarında birlikte vakit geçirmeye başlamıştı iki genç. İlk zamanlar, Mehmet'in genç kızı yarı yolda bırakışı, muhabbetlerinin ana konusuydu. Teselli etmesini iyi biliyordu Oğuz. Ağzı laf yapıyor, karşısındakinin dikkatini başka yöne çekmesini iyi beceriyordu. Bir keresinde "Adımı Almanya'dan geldiğim için Alamancıya çıkarmışlar. Oysa ben de Türk'üm. Yabancı memleketten gelmek suç mu? İnşallah evleneceği kız onu bin pişman eder; perperişan olurlar. Bana bu yaptıklarının cezasını çekerler." diye beddua etmişti Gamze. Delikanlı itiraz etmişti o noktada. "Evet, canının çok yandığını biliyorum ama beddua etmek senin o güzel ağzına hiç yakışmıyor. Aradan bunca zaman geçti; sen hâlâ kendini yiyorsun. Dostluğumun işe yaramadığını gördükçe ben de üzülüyorum. Geri dönüp bir şeyleri düzeltme imkânımız olmadığına göre, artık, bundan sonraki hayatına önem verip, mutlu olmaya bakmalısın. Henüz çok gençsin; önünde upuzun bir hayat var. Değer mi yıpranmana? Hadi, söz ver şimdi

bana. Bundan sonra Mehmet konusunu kapatıyoruz. Tamam mı?"

Haklıydı Oğuz. Beş ay yaşayabildiği bir sevdanın hüsrarla sonuçlanması dünyanın sonu değildi ya! Hem, kendisine yapılan haksızlığı düşünmeye devam ettikçe unutmaması da gecikecekti. O günden sonra bu konuyu açmadılar, kendilerine odaklandılar.

Oğuz'un hoş sohbet, zeki, anlayışlı ve sevecen yanını keşfetmiş, yavaş yavaş ona bağlanmaya başlamıştı Gamze. Daha önceleri hiç alıcı gözle bakmamıştı arkadaşına. Sarı, dalgalı saçları, yeşil gözlerine derinlik veren düze yakın kaşları, çıkık elmacık kemikleri, çukur çenesi, atletik vücudu ile ne kadar da yakışıklıydı! Görgülüydü, kibardı. En önemlisi huzur vericiydi. Delikanlının da boyu boyuna, huyu huyuna uyan genç kıza hayranlığı gitgide arttı. Yakınlaşmaları kaçınılmaz neticeye götürmüştü ikisini de. Sırlısıklam âşık olmuşlardı birbirlerine. Oğuz hislerinden emin olur olmaz evlenme teklif etti genç kıza.

xxx

Aradan iki yıl geçmişti.

Beşiğinin içinde mahmurlaşan bebeğinin üzerini sıkıca örten Gamze, sesini alçaltarak ninnisini bitirdi. Uyuduğundan emin olana dek bekledikten sonra usulca boy aynasının önüne gitti. Saçına şekil verip, yüzünü aynada bir kez daha süzdü. Kendisini anne olan pek çok kadın gibi salmamıştı. Her zaman bakımlı, alımlı gözükmeye dikkat ediyor, dünya iyisi kocasının nazarındaki cazibesini yitirmemeye gayret ediyordu. İlk aşkının hüsrarla sonuçlanmasına şükretmişti geçen zaman içerisinde. Zira gerçek aşkı ve mutluluğu Oğuz'da bulmuştu. Yeterince güzel gözüktüğüne ikna olunca odadan çıkıp koridoru geçerek salona, kocasının yanına seğirtti. Abone oldukları bir dergiyi karıştırıyordu sevdiği adam. Rahatsız etmek istemedi. Sesine tatlılık katarak, "Gazeteyi nereye koydun sevgilim? Çocuğu hazır uyutmuşken haberlere bir göz atayım ben de. Demin şuralardaydı; şimdi bulamıyorum canım." dedi.

Zevkle döşenmiş evlerinin geniş salonunda dört dönüp, köşe bucak gazete aramaya koyulan güzel karısının dikkatini başka yere çekmek istedi genç adam. Çapkınca göz kırparak elindeki dergiyi sehpanın üzerine koydu. "Sonra okursun. Gel; seninle birkaç el tavla oynayalım. Kazanan çayı demler, ona göre! Ne dersin?"

Ellerini çaresizlik ima eden bir tavırla iki yana açıp sonra da kenetleyerek parmaklarını çıtlattı genç kadın. Dudaklarını bebek gibi büzdü. "Çok isterim ama pulların sesinden uyanır bizim huysuz. Kâğıt oynayalım. Ben çay koyup gelene kadar sen desteleri dizersin. Ha, bu arada, gazeteyi de bulur musun bir zahmet? Beş dakika sürmez göz atmam; merak etme."

Gamze çay tepsisiyle salona geri döndüğünde kocası masaya geçmiş, kâğıtları karıyordu ama gazete hâlâ ortalarda yoktu. "Bulamadın mı?" dedi kocasına. Onun sıkıntılı ve suçlu tavrını görünce de merakla sordu: "Benden bir şey mi gizliyorsun? Okumamı istemediğin bir haber mi var yoksa?"

Az önce yaslandığı kırlentin arkasına gizlediği gazeteyi çıkartıp karısına uzatırken, kaşlarını yukarıya kaldırarak alnını kırıştırdı Oğuz. Gözlerini endişeyle, karısının uzun kirpiklerinin dalgalar oluştururcasına gölgelediği, okyanusu andıran gözlerinin içine dikti ve kesin bir ifade ile cevap verdi: "Evet, var da... Bak; peşinen söylüyorum; üzülmeceksin. O şartla okumana izin veriyorum, tamam mı?"

"Tamam, tamam! Ver artık, hadi ama! Meraktan çatlayacağım şimdi."

Gazeteyi kocasının elinden kaparak aceleyle göz gezdirmeye başladı Gamze. Üçüncü sayfadaki bir habere kilitlemiş, şok geçiriyordu şimdi. Mehmet, kendisine ihanet eden karısını ve onun sevgilisini

kurşun yağmuruna tutarak öldürmüştü. Annesi de kalp krizi geçirmiş, kaldırıldığı hastanede son nefesini vermişti. Titreyen dizlerinin onu taşıyamayacağını anlayınca kendini koltuğa bıraktı ve yanına çöken kocasının boynuna sarılıp ağlamaya başladı. Hıçkırıklar arasında zor anlaşılır şekilde söyleniyordu: “Aman Allah’ım, ne feci! Keşke dilim kopsaydı da beddua etmeseydim. Hep benim yüzümden...”

Oğuz, göğsünde ağlayan Gamze’nin yumuşacık, sarı saçlarını sevgiyle okşarken, Mehmet hakkında son kez teselli ediyordu onu: “Hayır, senin yüzünden değil bir tanem! Böyle düşünmemelisin. Beddua etmeseydin de cezalarını bir şekilde çekeceklerdi mutlaka. Mazlumun yüreğinden kopan ah, zalimin yanına kâr kalmıyor sonuçta. Kimi bu dünyada karşılığını buluyor, kimi de ahirette. Kendini sakın ola ki suçlama. Tecelli eden ilahi adalettir. Sil gözyaşlarını aşkım. Seni çok seviyorum.”

Mücella

Pakdemir-----

Öykümün 3. bölümünü günün yazısı seçen Yönetime teşekkür ederim. Saygılarımla.